

To so bile menda zadnje besede. Roke pa sva si držala dolgo. Kdo bi bil takrat mislil, da je bilo to zadnje slovo. Božji računi so bili tako sklenjeni. —

Zgodilo se je, kakor sva nekoč v sončnih poletnih dneh govorila na sprehodu čez Rožnik: da bo sedanja vojna zahtevala še veliko žrtev ter terjala tudi od nas svoj prispevek. Bog ve, kje bomo razkropljeni po svetu in kje bodo pokopane naše kosti. Mogoče bodo naši grobovi skriti, pozabljeni. Tako sva govorila...

Ubogi Franček! Rodovitna polja ljube Lukarije, ki ti je dala življenje in ti pojila moči, leži daleč od tvojega groba. Še pesem klopotcev in čričkov iz vinskih goric ni segla z Brezovca do temnih gozdov, kjer je prenehalo biti tvoje srce. Zakaj si toliko ljubil svojo domačo zemljo, ki ti ni mogla dati za to niti ozkega groba? Tvoje hrepenenje po njej je ostalo neutešeno. Pesem Lukarije in Haloških goric ne bo nikoli več predramila tvojega srca. Tudi te ne bo priklicala kot izgubljenega otroka v svoje naročje.

Ti, ki si našel večni mir in razgrnil pred Vsemogočnim svoje račune, prosi tamkaj, naj On ohrani dobro zemljico, ki si jo tako ljubil, in naj varuje pred hudim naše domove in ljudi! Spi kot »neznanec« na ribniškem pokopališču miren sen! Ne-koč ti bomo od tvoje domačije pri-nesli prgišče zemlje, da ti bo laže...

Jože Krivec.

SEDEMDESETLETNICA PISATELJA MSGR. F. KS. MEŠKA

V tišini stiškega samostana je praznoval svoj sedemdesetletni življenjski jubilej pisatelj Fr. Ks. Meško, rojen 28. oktobra 1874. leta v Ključarovcih pri sv. Tomažu nad Ormožem. Rojak Slovenskih goric je našel svoje poklicno torišče kot duhovnik na Koroškem, od koder je po prvi svetovni vojski prišel po nekaj mesecih gostovanja po raznih krajih v Sela pri Slovenjem gradu. Odtod ga je pred leti ponesel tok dogodkov na Hrvaško in v Srbijo, od koder je

našel v zavetišče gostoljubnega stiškega samostana, kjer v miru in snovanju spravlja v kozolec bogato žetev svojega knjižnega delovanja. Kajti letos praznuje tudi pedesetletnico svojega javnega nastopa kot pisatelj (Kam plovemo? LZ 1895). Tudi spada med najstarejše dominisvetovce, saj je stopil v našo revijo že l. 1898. ter je ob Sardenku poleg Medveda in Finžgarja predstavljal najmočnejšo pisateljsko osebnost. Njegov pomen je predvsem v tem, da je v realistično tradicijo prvega dominisvetovega pisateljskega rodu vnesel moderno novoromantično lirčnost po zgledu tedanje slovenske Moderne ter tako prav v našem listu ustvaril nekaj svojih najboljših tovrstnih črtic. Naša revija je vesela, da more za pisateljev jubilej prinesiti odlomek iz njegovih spominov iz najnovejšega časa, kakor jih sedaj piše v tišini samostana z visokega razglednika svojih življenjskih dni. Odličnemu svojemu sotrudniku, pisatelju in duhovniku se ob življenjskem jubileju pridružuje z voščili tudi Dom in svet, kateremu je ostal do zadnjega zvest. T. D.

JUBILEJNA RAZSTAVA MOJSTRA M. STERNENA

Maja in junija je bila v Jakopičevem paviljonu odprta ob priliki 40 letnice prve slov. umetniške razstave pri Mithkeju na Dunaju jubilejna razstava portretov slikarja mojstra Mateja Sternena, slovenskega impresionista, ki je vnesel svojsko umetnost v znano klasično četvorico Jakopič—Grohar—Jama—Sternen. Izšel je iz Ažbetove bohemske monakovske šole ter se razvil v edino velikega portretista izmed svoje družbe pesnikov barv in senc. Zato so prireditelji njegove jubilejne razstave poudarili prav to njegovo razliko in odliko od ostalih mojstrov na ta način, da so razstavili samo njegove — portrete.

Gregorčičeva smreka, katere risbo prinašamo na naslovni strani, stoji v Gorici na mestu, kjer je stala hiša, v kateri je pesnik umrl. Po razrušitvi hiše so jo zasadili v njegov spomin.

